

"Ha!" ropte Fursten, "funnit
i dig min arm jag har;
af den, hwars feid du wunnit,
tag nu din Inckas dar!
Min Dotter såg du gerna;
wälan! hon stänks dig först:
hon är den skönsta tärna,
och du bland hjeltar störst."

Och när wid altarranden,
i tusen wittnens rund,
Uline gaf Richard handen,
då flög från mund till mund:
"Du sweks ej af den läran,
som du så wäl förstått:
det sköna tillhör äran,
den skönsta — Hjelten blott!"

Stockholm,
Elméns och Gränbergs Tryckeri, 1828.
Hörnet af Stortorget och Rålbrinken.

GS 368

Carl Erik W. M. M.

Gref Bernhards Bröllop.

Dyrbart flädd i präktig Riddarskrud,
Från sin borg den adle Bernhard lände;
Möta wille han sin sköna brud:
Hwilken fröid hans unga hjerta fände!

Omhwärfd af en glädtig ungdomstropp,
Tillsam deras sena färd han lastar;
Sporrar fålen och i sträckt galopp
Långt förut i djupa skogen hastar.

Sträckligt öde! o en röfwarhop
Blodbegärligt ser hans gyllne smycken:
Fåfång strid! förgåfves är hans rop:
Han är plundrad, och hans kropp i stycken.

Med i jorden gömmande sitt brott,
Röfwarsskaran med en hast försvinner;
Då i förwäg re'n till Bernhards slott
Unga bruden med sitt sällskap hinner.

Bröllopslaget, uti festligt skid,
Dagens helgd med fröidens blickar röjde;
Bernhards moder — endast hennes blick
War ej glad, ty hennes Bernhard dröjde.

af den Linnéan.

Bispen väntar, wigseltimman slår:
Bruden hemst en sorglig aning känner;
Hastigt hän att söka Bernhards spår
Sånds en flock af Riddare och Swenner.

Bruden darrar — tåren föll — o Gud!
Maktlös hon af Modrens armar stöddes;
Hennes halsband — sorgsna förebud! —
Plötsligt sprang, och perlorna förströddes.

Ängsligt wildt en stormwind rasar fram,
Ugglan skräkar från det öde tornet;
Blixten splittrar mången åldrig stam,
Windbron faller, och ångsligt skallar hornet.

Kommo Swenner — ångestfulla stund!
Kindren bleka, refne woro håren;
Gällt för dörren gnislar Bernhards hund,
Som dem åtföljt sökande i spåren.

Som en pil han fram i salen far:
Skräck och jänner — o hwad qual det
gäller! —

Bernhards hand med fästningsringen
qwar,

Blodig änn, i Brudens stöt han faller.

Nu ett skrik, den hvarja smärtans skrik!
Och hon dignar dödsblek, hon i skruden;
Stön som Brud — ack, stön ännu som
lif! " " " "

Gråtom den olyckeliga Bruden!

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Riddaren

Från hem, med korsets fana,
den unga Richard drog;
på sina faders bana
det första steg han tog.
I Borgen nyss den läran
af Troubadurn han fått:
det sköna tillhör äran,
den skönsta — hjelten blott!

"Öddöliga Maria!"
Han bad, med nedsänkt lars:
"de tappra och de fria,
för dem har lifwet glans.
Skänk mig, i fröjd och smärta,
den helga ärans tröst!
Gif mig den skönstas hjerta!
Gör mig bland hjeltar störst!"

Han ristade i hällen
sin ed, wid altar'ts rand,
och gick i stierneqvällen
om bord till Syriens strand;
Och snart hans swärd den läran
skref blodigt, som han fått:
åt hjelten offrar äran,
han åt den skönsta blott!